

Arrest

nr. 243 553 van 30 oktober 2020
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. VALKENBORG
Kuringenstraat 11
3500 HASSELT**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tanzaniaanse nationaliteit te zijn, op 23 maart 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 11 maart 2020 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 4 september 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. VALKENBORG, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. RAUX, die *loco* advocaat D. MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 11 maart 2020 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

1.2. Op 11 maart 2020 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing tot afgifte van een inreisverbod voor de duur van 15 jaar. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

*“Aan de Heer, die verklaart te heten
(...)”*

Wordt een inreisverbod voor 15 jaar opgelegd voor het volledige Schengengebied. Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België .De beslissing tot verwijdering van 11.03.2020 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de Wet 15/12/1980:

Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van 15 jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. Betrokkene verblijft sinds ten minste 08.07.2014 in België, dit terwijl hij onderworpen is aan een inreisverbod. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren. Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 29.07.2013. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing(en) heeft uitgevoerd. Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 8 jaar dat hem betekend werd op 29.07.2013. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem/haar werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is. Betrokkene heeft meerdere gesprekken gehad met migratiebegeleiders van de DVZ. Op 19.02.2015 heeft hij verklaard een Belgische partner te hebben en een erkend, minderjarig kind. Hij hoopt op basis van deze relatie een nieuwe verblijfsvergunning te krijgen. Er dient te worden opgemerkt dat betrokkene recht op verblijf heeft gehad. Hij is als niet begeleide minderjarige vreemdeling in België toegeweerd in 2003. Zijn laatste A-kaart werd op 09.09.2010 gesupprimeerd nadat hij op 18.08.2010 van ambtswege werd afgevoerd door de gemeentelijke administratie van Geel. Op 29.07.2013 werd hem een inreisverbod van 8 jaar betekend. Hij verklaart niet te willen terugkeren, ondanks de aanwezigheid van zijn moeder in Tanzanië. Op 30.10.2019 wordt betrokkene opnieuw gehoord. Hij hoopt nog steeds op regularisatie. Hij zegt niet terug te kunnen omdat hij hier als kind is toegekomen en hij zelf een gezin heeft in België, al geeft hij toe dat de relatie met zijn partner en zijn dochter helemaal niet goed is. Op 16.10.2012 en 09.06.2015 werd betrokkene reeds veroordeeld vooropzettelijke slagen en verwondingen tegenover zijn partner. Wat zijn partner bovendien betreft dient te worden opgemerkt dat het begrip “gezinsleven” in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op het artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot een beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij dit heeft gedaan. Wat zijn dochter betreft, kan opgemerkt worden dat er geen sprake kan zijn van een reële gezinscel gezien betrokkene gedetineerd is sinds 08.07.2014 terwijl zijn dochtertje op 27.03.2013 werd geboren, tijdens een vorige detentie van haar vader en dit terwijl deze reeds zijn recht op verblijf verloren was. De verwijdering van het grondgebied vaneen ouder die niet samenwoont met zijn minderjarige kinderen heeft niet dezelfde negatieve impact op het leven van deze kinderen als wanneer het gezin samenwoont, des te meer het niet uitgesloten is dat de kinderen hun afwezige ouder in diens land van oorsprong bezoeken en/of dat zij regelmatige contacten onderhouden door middel van internet, de sociale netwerken of de telefoon. Artikel 8 van het EVRM wordt in onderhavige beslissing dus niet

geschonden. Betrokkene heeft het tijdens zijn gesprekken met migratiebegeleiders van de DVZ nooit gehad over zijn gezondheidstoestand. Indien toch nodig kan het advies van een centrumarts worden ingewonnen. Betrokkene heeft nooit verklaard dat hij een terugkeer naar Tanzanië vreest. De redenen die hij aanhaalt om niet terug te keren behoren tot de privésfeer. L.A. (...) heeft ook nooit om internationale bescherming gevraagd. Artikel 3 van het EVRM wordt in onderhavige beslissing dus niet geschonden. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan opzettelijke slagen en verwondingen, tegen echtgenoot of samenlevende persoon of persoon met wie hij heeft samengewoond, feit(en) waarvoor hij op 16.10.2012 door de Correctionele Rechtbank van Turnhout veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 6 maanden (3 jaar uitstel) + Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met braak, inklimming of valse sleutels, feit(en) waarvoor hij op 19.04.2013 door de Correctionele Rechtbank van Turnhout veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 10 maanden (3 jaar uitstel voor 5 maanden) Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met geweld of bedreiging, door twee of meer personen, met wapens of erop gelijkende voorwerpen / de schuldige doet geloven dat hij gewapend is, feit(en) waarvoor hij op 27.06.2013 door het Hof van Beroep van Antwerpen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 1 jaar (5 jaar uitstel voor wat 6 maanden overtreft) Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met geweld of bedreiging, opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid, feit(en) waarvoor hij op 19.12.2013 door het Hof van Beroep van Antwerpen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 7 maanden Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan gewone diefstal, diefstal met braak, inklimming of valse sleutels, feit(en) waarvoor hij op 13.08.2014 door de Correctionele Rechtbank van Hasselt veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 18 maanden Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal, feit(en) waarvoor hij op 03.04.2015 door de Correctionele Rechtbank van Turnhout veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 1 jaar Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan opzettelijke slagen en verwondingen aan bloedverwant in opgaande lijn, feit(en) waarvoor hij op 09.06.2015 door de Correctionele Rechtbank van Hasselt veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 6 maanden Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan invoer zonder vergunning, verkoop / het te koop stellen zonder vergunning, bezit zonder vergunning (herhaling) van verdovende middelen, feit(en) waarvoor hij op 22.10.2015 door de Correctionele Rechtbank van Hasselt veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 8 maanden Inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen zijn een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestandsdelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drughandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten.' Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (...); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan'. Vandaar dat de bestrijding van de georganiseerde drugsriminaliteit onder het begrip 'ernstige reden van openbare orde of openbare veiligheid' valt (cf. HvJ 23 november 2010, nr. C-145/09 Duitsland/Tsakouridis(Grote Kamer).

Gezien de maatschappelijke impact, de ernst, het herhalend en gewelddadig karakter van bepaalde feiten waar betrokkene zich schuldig heeft gemaakt, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnenschaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 15 jaar proportioneel."

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

2.2. De verzoekende partij heeft ervoor geopteerd een synthesesmemorie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), *“doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesmemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60”*.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In haar synthesesmemorie voert de verzoekende partij in een eerste middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). In een tweede middel voert zij de schending aan van het evenredigheidsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur. In een derde middel voert zij de schending aan van het motiveringsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur. Uit de uiteenzetting van het derde middel blijkt dat de verzoekende partij eveneens de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet geschonden acht.

Ter adsturing van haar middelen zet de verzoekende partij in haar synthesesmemorie het volgende uiteen:

“2.2.1 Eerste middel: Schending van art. 8 EVRM

Dat art. 8 EVRM luidt:

“Recht op eerbiediging van privé familie- en gezinsleven

• • 1. Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

• • 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voorzover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. ”

Dat art. 8 EVRM rechtstreekse werking heeft.

Dat art. 8 EVRM een hiërarchisch hogere rechtsnorm is dan de vreemdelingenwet en de besluiten die voortvloeien en gebaseerd zijn op de Vreemdelingenwet. (RvS 22 december 2010, nr. 210.029).

Door het opgelegde inreisverbod van de Dienst Vreemdelingenzaken wordt art. 8 EVRM geschonden.

Dat verzoekende partij een dochter, een vriendin en goede vrienden heeft in België.

Dat verzoeker in de mogelijkheid dient te zijn om deze mensen te bezoeken.

Dat het manifest onredelijk is en in strijd met art. 8 EVRM is om verzoeker een inreisverbod op te leggen gedurende 15 jaar.

In casu zijn de in het tweede lid van artikel 8 EVRM vermelde legitieme gronden niet aanwezig, noch zijn deze aangetoond door verwerende partij. Derhalve is er sprake van een ongerechtvaardigde inmenging in het privé-, gezins- en familieleven van verzoeker.

Verwerende partij stelt louter dat verzoeker in de gevangenis verblijft sedert 08.07.2014 terwijl zijn dochter geboren werd op 27.03.2013. Verwerende partij oordeelt vervolgens, ten onrechte, dat er geen sprake is van een reële gezinscel.

Verwerende partij is niet nagegaan of het kind op bezoek komt in de gevangenis, in welke mate er telefonische contacten zijn, in welke mate er onderhoudsgeld wordt betaald, in welke mate mevr. G.F. (...) verzoeker bezoekt in de gevangenis, in welke mate er ouderlijk gezag is vanwege verzoeker.

Met de loutere verwijzing naar de detentie gaat verwerende partij onvoldoende na of er sprake is van een gezinscel.

Onderhavige raadsman ontving op 18.03.2020 een mail vanwege mevr. G.F.(...) ze met de geboorte akte en een attest samenstelling gezin in bijlage. Deze mail toont des te meer aan hoe er wel degelijk sprake is van een gezinscel. (Stuk 2)

Verzoeker verwijst tevens naar de onderhoudsbijdrage vanuit de gevangenis. (Stuk 5) Deze konden echter niet worden geactualiseerd gezien de overplaatsing van verzoeker, gezien de tijdsdruk en gezien het actuele coronavirus.

Verzoeker kreeg naast deze bestreden beslissing eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten waartegen eveneens beroep wordt aangetekend. De handhaving van de bestreden beslissing zou een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden om te vertrekken van de plaats waar de economische en financiële belangencentrum evenals de huisvesting zijn gevestigd.

In haar nota met opmerkingen blijft verwerende partij simpelweg stellen dat er geen sprake is van een gezinsleven, quod certe non.

Verzoeker kreeg naast deze bestreden beslissing eveneens een inreisverbod van 15 jaar waartegen eveneens beroep wordt aangetekend.

De handhaving van de bestreden beslissing zou een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden om te vertrekken van de plaats waar de economische en financiële belangencentrum evenals de huisvesting zijn gevestigd.

Verwerende partij stelt, zeer kort door de bocht, dat er geen enkele onoverkomelijke hindernis is om het het privé- of gezinsleven verder te zetten in het land van herkomst, gezien de partner en het kind België mogen verlaten alsmede door middel van het gebruik van communicatiemiddelen.

Verwerende partij verwacht aldus van twee Belgische onderdanen dat zij België moeten verlaten om hun gezinslid te kunnen zien en dit voor een periode van 15jaren.....begrijpen wie begrijpen kan.

En sterker, indien zij het land niet verlaten....zij gemakkelijk kunnen bellen..... de komende 15 jaren.....

Het middels is derhalve gegrond.

2.2.2 Tweede middel: schending van het evenredigheidsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur

Dat het opgelegde inreisverbod minstens disproportioneel is in tijd.

Dat art. 74/11 §1 Vw. voorschrijft dat er rekening gehouden dient te worden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Gezien de overdreven lange duurtijd van het opgelegde inreisverbod is het duidelijk dat er geen rekening gehouden werd met de specifieke omstandigheden van het geval.

Dat de duurtijd en de omvang van het opgelegde inreisverbod alleszins buitenproportioneel is en minstens beperkt dient te worden in tijd.

Verzoeker verwijst tevens naar de argumenten uit het eerste en derde middel.

2.2.3 Derde middel: schending van het motiveringsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur

Dat in de beslissing houdende het inreisverbod niet afdoende gemotiveerd wordt waarom verzoeker een ernstige bedreiging zou vormen voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

De aangehaalde wetsbepalingen leggen de verplichting tot formele en materiële motivering vast die op de tegenpartij rust, net als de plicht om zich niet schuld te maken aan machtsoverschrijding.

Dit moet de vreemdeling toelaten de redenen te begrijpen van de maatregel die ten aanzien van zijn persoon genomen wordt.

Aan artikel 62 Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is, (RvSt nr. 43.522), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (RvSt nr. 53.583) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (RvSt).

De uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991 bepaalt nog dat elke beslissing van een administratieve overheid de feitelijke gegevens dient te vermelden die de beslissing staven, en wel in de beslissing zelf.

Aldus houden de wettelijke bepalingen in dat de verwerende partij haar beslissing inhoudelijk of materieel deugdelijk dient te motiveren.

Dit materiële motiveringsbeginsel waaraan de DVZ is onderworpen, betekent dat de genomen beslissing moet steunen op redenen die in feite bestaan en in rechte aanvaardbaar zijn.

Dit formele motiveringsbeginsel waaraan de DVZ is onderworpen, betekent dat deze redenen veruitwendigd moeten worden door ze uitdrukkelijk in de beslissing zelf op te nemen.

De in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de voormelde wet verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvSt nr. 100.628; RvSt nr. 159.298; RvSt. nr. 166.608; RvSt nr. 167.848; RvSt nr. 172.777).

Aldus verplicht het materiële motiveringsbeginsel de verwerende partij om bij het nemen van beslissingen in feite en in rechte aanvaardbare redenen te hanteren en eveneens een evenredigheidstoetsing te maken.

De verwerende partij komt tot het besluit omwille van de veroordelingen dewelke verzoeker heeft opgelopen. Op basis van de aard, de ernst en het herhalend karakter van bepaalde feiten leidt verwerende af dat het gedrag van betrokkene de openbare orde kan schaden.

Wanneer een veroordeling bestaat, moeten tevens specifieke gronden aangewezen worden waaruit blijkt dat de betrokkene geen berouw toonde, recidive pleegde of uit omstandigheden blijkt dat de betrokkene recidive zou kunnen plegen in de toekomst.

In de bestreden beslissing wordt niets gezegd over het persoonlijk gedrag van verzoeker.

De verwerende partij vermeldt in de bestreden beslissing de strafrechtelijke veroordelingen en de kwalificaties van de misdrijven om dan vervolgens tot het besluit te komen dat verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving.

Het is de verwerende partij niet toegelaten om tot een dergelijk besluit te komen zonder het persoonlijk gedrag van verzoeker te onderzoeken en zonder rekening te houden met andere relevante elementen (Arrest dd. 22 oktober 2009, nr. 33.319).

Inzake toont de verwerende partij echter niet aan dat zij rekening gehouden heeft met de verstreken periode sinds de laatste feiten (/veroordeling), noch met zijn persoonlijk gedrag, noch met het maatschappelijk gevaar dat verzoeker vormt voor de Belgische samenleving, noch met de veroorzaakte schade.

Het spreekt voor zich dat de veroordelingen handelen over feiten van vóór de opsluiting van verzoeker. Verzoeker verblijft sedert 9 juli 2014 in de gevangenis. Verzoeker was toen nog maar 22 jaar.

Verwerende partij houdt geen rekening met het gegeven dat een persoon kan veranderen op 6-7 jaren. Verzoeker krijgt geen kans om zijn leven terug op te bouwen en om voor zijn dochter te zorgen.

Verzoeker stort regelmatig onderhoudsgeld vanuit de gevangenis (Stuk 5). Verzoeker is op dit ogenblik niet meer in de mogelijkheid om de recentere stortingen te voegen aan het dossier.

Verwerende partij is dan ook niet nagegaan in welke mate verzoeker tot inkeer is gekomen en moraliteit heeft verworven.

Het actuele, werkelijke en ernstige karakter van de bedreiging die verzoeker zou vormen voor de openbare is geenszins bewezen.

In haar nota van opmerkingen zal verwerende partij echter geen bijkomende uitleg geven hieromtrent. Meer nog, zij tracht de bal terug te kaatsen door te stellen dat verzoeker/concluant geen argumenten aangeeft om zijn goed gedrag aan te tonen.

Verzoeker heeft fouten gemaakt in het verleden (jeugd en als jong volwassenen) en heeft zijn straf hiervoor uitgezeten. Verzoeker kan moeilijk positief gedrag bewijzen wanneer hij continue in hechtenis heeft gezeten zonder enige mogelijkheid op een vervroegde vrijlating.

Verwerende partij stelt eveneens dat "dat de wet op geen enkele wijze vereist dat de feiten waarvoor de vreemdeling aangesproken wordt beoordeeld moeten worden door een strafrechter om te kunnen weerhouden dat een vreemdeling een gevaar zou kunnen uitmaken voor de openbare veiligheid".

Wederom toch een vreemde stelling vanwege een partij die zich uitsluitend beroept op de beoordelingen van de strafrechter om te oordelen tot een gevaar van de openbare veiligheid. Doch aldus kunnen we volgens verwerende partij alle veroordelingen van verzoeker/concluant naast ons neerleggen, gezien de wet dit niet vereist. Vervolgens blijkt nergens uit het administratief dossier dat verzoeker nog een gevaar is voor de openbare veiligheid!!

Hogervermelde beginselen zijn geschonden.

Er kan bijgevolg niet rechtsgeldig worden voorgehouden dat verzoeker een actueel, werkelijk en ernstig gevaar vormt voor de openbare orde of de openbare veiligheid.

Ten onrechte wordt hem een inreisverbod opgelegd van 15 jaar. De beslissing is kennelijk onredelijk genomen.

Het middels is gegrond.

2.2.4 Conclusie:

Gezien voormelde ernstige middelen dient de bestreden beslissing in hoofdorde te worden vernietigd.

Ondergeschikt dient het opgelegde inreisverbod minstens in tijd verminderd te worden."

3.2. De in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat het bestreden inreisverbod duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze beslissing is genomen. In de motivering wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoekende partij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. De verzoekende partij kan niet gevolgd worden waar zij stelt dat in de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd wordt waarom zij een ernstige bedreiging zou vormen voor de

openbare orde of de nationale veiligheid, minstens maakt zij niet aannemelijk, zoals zal blijken uit wat volgt, dat volgende motieven niet volstaan. Betreffende de bedreiging van de openbare orde wordt immers uitvoerig gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan opzettelijke slagen en verwondingen, tegen echtgenoot of samenlevende persoon of persoon met wie hij heeft samengewoond, feit(en) waarvoor hij op 16.10.2012 door de Correctionele Rechtbank van Turnhout veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 6 maanden (3 jaar uitstel).

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met braak, inklimming of valse sleutels, feit(en) waarvoor hij op 19.04.2013 door de Correctionele Rechtbank van Turnhout veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 10 maanden (3 jaar uitstel voor 5 maanden).

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met geweld of bedreiging, door twee of meer personen, met wapens of erop gelijkende voorwerpen / de schuldige doet geloven dat hij gewapend is, feit(en) waarvoor hij op 27.06.2013 door het Hof van Beroep van Antwerpen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 1 jaar (5 jaar uitstel voor wat 6 maanden overtreft).

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met geweld of bedreiging, opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid, feit(en) waarvoor hij op 19.12.2013 door het Hof van Beroep van Antwerpen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 7 maanden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan gewone diefstal, diefstal met braak, inklimming of valse sleutels, feit(en) waarvoor hij op 13.08.2014 door de Correctionele Rechtbank van Hasselt veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 18 maanden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal, feit(en) waarvoor hij op 03.04.2015 door de Correctionele Rechtbank van Turnhout veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 1 jaar.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan opzettelijke slagen en verwondingen aan bloedverwant in opgaande lijn, feit(en) waarvoor hij op 09.06.2015 door de Correctionele Rechtbank van Hasselt veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 6 maanden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan invoer zonder vergunning, verkoop / het te koop stellen zonder vergunning, bezit zonder vergunning (herhaling) van verdovende middelen, feit(en) waarvoor hij op 22.10.2015 door de Correctionele Rechtbank van Hasselt veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 8 maanden.

Inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen zijn een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestandsdelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drughandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten.’ Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (...); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan’. Vandaar dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip ‘ernstige reden van openbare orde of openbare veiligheid’ valt (cf. HvJ 23 november 2010, nr. C-145/09 Duitsland/ Tsakouridis (Grote Kamer).

Gezien de maatschappelijke impact, de ernst, het herhalend en gewelddadig karakter van bepaalde feiten waar betrokkene zich schuldig heeft gemaakt, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.”

De duur van 15 jaar van het inreisverbod wordt gerechtvaardigd door voormelde feiten en door het feit dat de verzoekende partij na haar illegale binnenkomst of tijdens haar illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend binnen de in de wet voorziene termijn, dat zij sinds ten minste 8 juli 2014 in België verblijft terwijl zij onderworpen is aan een inreisverbod, dat uit het administratief dossier niet blijkt dat zij haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren en zij duidelijk heeft gemaakt zich niet aan de verwijderingsmaatregel te willen houden, dat zij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat haar werd betekend op 29 juli 2013, dat zij niet het bewijs levert deze beslissing te hebben uitgevoerd, dat zij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd, dat zij geen gevolg heeft gegeven aan het inreisverbod van acht jaar dat haar betekend werd op 29 juli 2013, dat de verwerende partij daaruit kan besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Daarnaast geeft de verwerende partij in de bestreden beslissing weerslag van haar onderzoek in het kader van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, stellende dat:

“Betrokkene heeft meerdere gesprekken gehad met migratiebegeleiders van de DVZ. Op 19.02.2015 heeft hij verklaard een belgische partner te hebben en een erkend, minderjarig kind. Hij hoopt op basis van deze relatie een nieuwe verblijfsvergunning te krijgen. Er dient te worden opgemerkt dat betrokkene recht op verblijf heeft gehad. Hij is als niet begeleide minderjarige vreemdeling in België toegeweerd in 2003. Zijn laatste A-kaart werd op 09.09.2010 gesupprimeerd nadat hij op 18.08.2010 van ambtswege werd afgevoerd door de gemeentelijke administratie van Geel. Op 29.07.2013 werd hem een inreisverbod van 8 jaar betekend. Hij verklaart niet te willen terugkeren, ondanks de aanwezigheid van zijn moeder in Tanzanië. Op 30.10.2019 wordt betrokkene opnieuw gehoord. Hij hoopt nog steeds op regularisatie. Hij zegt niet terug te kunnen omdat hij hier als kind is toegekomen en hij zelf een gezin heeft in België, al geeft hij toe dat de relatie met zijn partner en zijn dochter helemaal niet goed is. Op 16.10.2012 en 09.06.2015 werd betrokkene reeds veroordeeld vooropzettelijke slagen en verwondingen tegenover zijn partner. Wat zijn partner bovendien betreft dient te worden opgemerkt dat het begrip “gezinsleven” in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op het artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot een beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij dit heeft gedaan. Wat zijn dochter betreft, kan opgemerkt worden dat er geen sprake kan zijn van een reële gezinscel gezien betrokkene gedetineerd is sinds 08.07.2014 terwijl zijn dochtertje op 27.03.2013 werd geboren, tijdens een vorige detentie van haar vader en dit terwijl deze reeds zijn recht op verblijf verloren was. De verwijdering van het grondgebied vaneen ouder die niet samenwoont met zijn minderjarige kinderen heeft niet dezelfde negatieve impact op het leven van deze kinderen als wanneer het gezin samenwoont, des te meer het niet uitgesloten is dat de kinderen hun afwezige ouder in diens land van oorsprong bezoeken en/of dat zij regelmatige contacten onderhouden door middel van internet, de sociale netwerken of de telefoon. Artikel 8 van het EVRM wordt in onderhavige beslissing dus niet geschonden. Betrokkene heeft het tijdens zijn gesprekken met migratiebegeleiders van de DVZ nooit gehad over zijn gezondheidstoestand. Indien toch nodig kan het advies van een centrumarts worden ingewonnen. Betrokkene heeft nooit verklaard dat hij een terugkeer naar Tanzanië vreest. De redenen die hij aanhaalt om niet terug te keren behoren tot de privésfeer. L.A. (...) heeft ook nooit om internationale bescherming gevraagd. Artikel 3 van het EVRM wordt in onderhavige beslissing dus niet geschonden. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.”

Concluderend wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren en dat gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, een inreisverbod van 15 jaar proportioneel is.

De motivering van het bestreden inreisverbod laat de verzoekende partij toe om zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van deze beslissing, alsmede de reden waarom werd geopteerd voor een inreisverbod van 15 jaar, te kennen. De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig en laat de verzoekende partij toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidbeginsel laat de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat te dezen gelet op hetgeen voorafgaat niet het geval is.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en van het evenredigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de toepasselijke wetgeving.

3.4. De bestreden beslissing vindt haar juridische grondslag in artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

Artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet is een omzetting van artikel 11, punt 2 van de Terugkeerrichtlijn. Artikel 11, punt 2 van deze richtlijn stelt: “2. *De duur van het inreisverbod wordt volgens alle relevante omstandigheden van het individuele geval bepaald, en bedraagt in principe niet meer dan vijf jaar. De duur kan meer dan vijf jaar bedragen indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid.*” Uit zowel de nationale wetsbepaling als de Europese richtlijn volgt dus dat de duur van een inreisverbod meer dan vijf jaar kan bedragen.

Het bestuur beschikt bij het bepalen van de duur van een inreisverbod over een discretionaire bevoegdheid. *In casu* werd toepassing gemaakt van het vierde lid van artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet. Daarin wordt voorzien dat de verwijderingsmaatregel kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar indien de betrokkene een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of voor de openbare veiligheid. De omvang van de motiveringsplicht betreffende de duur van het inreisverbod is evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de overheid beschikt. Het bestuur dient *in casu* dan ook te verantwoorden waarop haar keuze voor een inreisverbod van 15 jaar, berust.

In de parlementaire voorbereiding wordt met betrekking tot artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: “*De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.*” (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

3.5. De verzoekende partij meent dat het opgelegde inreisverbod minstens disproportioneel is in tijd, dat artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet voorschrijft dat er rekening gehouden dient te worden met de specifieke omstandigheden van elk geval, dat gezien de overdreven lange duurtijd van het opgelegde inreisverbod het duidelijk is dat er geen rekening gehouden werd met de specifieke omstandigheden van het geval, dat de duurtijd en de omvang van het opgelegde inreisverbod alleszins buitenproportioneel is en minstens beperkt dient te worden in de tijd.

3.6. Wat betreft de duur van het opgelegde inreisverbod, wordt niet betwist dat de verwerende partij over een discretionaire bevoegdheid beschikt bij het bepalen van deze duur. Het wordt door de verzoekende partij *in casu* evenmin betwist dat het bestreden inreisverbod een motivering bevat waarom wordt geopteerd voor het opleggen van een inreisverbod voor de duur van 15 jaar.

Betreffende de duur van het inreisverbod wordt gewezen op het gegeven dat de verzoekende partij niet getwijfeld heeft om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren, op het belang van de immigratiecontrole en op het handhaven van de openbare orde. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de vaststelling dat de verzoekende partij niet getwijfeld heeft om op illegale wijze in België te verblijven afgeleid wordt uit het feit dat zij sinds ten minste 8 juli 2014 in België verblijft, terwijl zij onderworpen is aan een inreisverbod, dat uit het administratief dossier niet blijkt dat zij haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren, dat zij duidelijk heeft gemaakt dat zij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden, dat zij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat haar betekend werd op 29 juli 2013, dat zij niet het bewijs heeft geleverd dat zij deze beslissing heeft uitgevoerd, dat zij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd, dat zij geen gevolg heeft gegeven aan het inreisverbod van acht jaar dat haar betekend werd op 29 juli 2013, dat gezien zij geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat haar werd opgelegd, besloten kan worden dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is. Voor wat betreft het ernstig verstoren van de openbare orde wordt in de bestreden beslissing geconcretiseerd voor welke misdrijven de verzoekende partij veroordeeld werd en welke straffen haar werden opgelegd. Daarnaast wordt verduidelijkt dat gezien de maatschappelijke impact, de ernst, het herhalend en gewelddadig karakter van bepaalde feiten waaraan de verzoekende partij zich schuldig heeft gemaakt, kan worden afgeleid dat zij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Uit voormelde motieven blijkt waarom de verwerende partij heeft geopteerd voor een inreisverbod van 15 jaar. Daarnaast blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat de verwerende partij bij het bepalen van de duur van het inreisverbod is nagegaan of er omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij zijn die kunnen leiden tot een inreisverbod van minder dan 15 jaar, doch geoordeeld heeft dat *in casu* geen dergelijke omstandigheden blijken. De verwerende partij heeft, zo blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing, in dit kader rekening gehouden met het gezins- en familieleven van de verzoekende partij, waarbij geconcretiseerd werd dat, wat haar partner betreft, niet aannemelijk werd gemaakt dat zij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België, en dat, wat haar dochter betreft, kan opgemerkt worden dat er geen sprake kan zijn van een reële gezinscel, dat de verwijdering van het grondgebied van een ouder die niet samenwoont met haar minderjarige kinderen niet dezelfde negatieve impact op het leven van deze kinderen heeft als wanneer het gezin samenwoont, des te meer niet uitgesloten is dat de kinderen hun afwezige ouder in diens land van oorsprong bezoeken en/of dat zij regelmatige contacten onderhouden door middel van internet, de sociale netwerken of de telefoon, dat artikel 8 van het EVRM dus niet geschonden is. Daarnaast wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij het nooit heeft gehad over haar gezondheidstoestand, dat zij nooit heeft verklaard dat zij een terugkeer naar Tanzania vreest, dat de redenen die zij aanhaalt om niet terug te keren behoren tot de privésfeer, dat zij nooit om internationale bescherming heeft gevraagd en dat artikel 3 van het EVRM in onderhavige beslissing dus niet geschonden wordt.

3.7. Uit voormelde motieven blijkt duidelijk dat de verwerende partij, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, rekening heeft gehouden, bij het bepalen van de duur van het inreisverbod, met de specifieke omstandigheden van het individuele geval van de verzoekende partij. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt niet enkel een opsomming van omstandigheden, doch ook dat de verwerende partij heeft geoordeeld waarom de omstandigheden leiden tot het opleggen van een inreisverbod voor de duur van 15 jaar en niet tot het opleggen van een inreisverbod voor een kortere termijn. Gelet op wat volgt, maakt de verzoekende partij ook niet aannemelijk dat de verwerende partij bepaalde relevante omstandigheden niet in rekening heeft genomen. De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat de motieven een oplegging van een inreisverbod van 15 jaar niet kunnen schragen.

Uit de voormelde motieven blijkt duidelijk waarom de verwerende partij, op grond van de relevante specifieke omstandigheden, heeft geoordeeld dat een inreisverbod voor de maximumduur van 15 jaar proportioneel is. Door louter te stellen dat *“de duurtijd en de omvang van het opgelegde inreisverbod alleszins buitenproportioneel is en minstens beperkt dient te worden in tijd”*, maakt de verzoekende partij een schending van het evenredigheidsbeginsel niet aannemelijk.

3.8. De verzoekende partij betoogt verder dat de verwerende partij tot de bestreden beslissing komt omwille van de veroordelingen dewelke zij heeft opgelopen, dat op basis van de aard, de ernst en het herhalend karakter van bepaalde feiten de verwerende partij afleidt dat haar gedrag de openbare orde kan schaden, dat wanneer een veroordeling bestaat, tevens specifieke gronden aangewezen moeten worden waaruit blijkt dat de zij geen berouw toonde, recidive pleegde of uit omstandigheden blijkt dat zij recidive zou kunnen plegen in de toekomst, dat in de bestreden beslissing niets wordt gezegd over haar persoonlijk gedrag, dat de verwerende partij in de bestreden beslissing de strafrechtelijke veroordelingen vermeldt en de kwalificaties van de misdrijven om dan vervolgens tot het besluit te komen dat zij een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving, dat het de verwerende partij niet toegelaten is om tot een dergelijk besluit te komen zonder haar persoonlijk gedrag te onderzoeken en zonder rekening te houden met andere relevante elementen, dat de verwerende partij niet aantoonde dat zij rekening heeft gehouden met de verstreken periode sinds de laatste feiten (/veroordeling), noch met haar persoonlijk gedrag, noch met het maatschappelijk gevaar dat zij vormt voor de Belgische samenleving, noch met de veroorzaakte schade, dat het voor zich spreekt dat de veroordelingen handelen over feiten van voor haar opsluiting, dat zij sedert 9 juli 2014 in de gevangenis verblijft, dat zij toen nog maar 22 jaar was, dat de verwerende partij geen rekening houdt met het gegeven dat een persoon kan veranderen op 6-7 jaren, dat zij geen kans krijgt om haar leven terug op te bouwen en om voor haar dochter te zorgen, dat zij regelmatig onderhoudsgeld vanuit de gevangenis stort, dat zij op dit ogenblik niet meer in de mogelijkheid is om de recentere stortingen te voegen aan het dossier, dat de verwerende partij dan ook niet is nagegaan in welke mate zij tot inkeer is gekomen en moraliteit heeft verworven, dat het actuele, werkelijke en ernstige karakter van de bedreiging die zij zou vormen voor de openbare orde geenszins bewezen is, dat de verwerende partij in haar verweernota geen bijkomende uitleg geeft doch de bal terugkaatst en stelt dat zij geen argumenten aangeeft om haar goed gedrag aan te tonen, dat zij fouten heeft gemaakt in het verleden en hiervoor haar straf heeft uitgezeten, dat zij moeilijk positief gedrag kan bewijzen wanneer zij continue in hechtenis heeft gezeten zonder enige mogelijkheid op vervroegde vrijlating. Voorts repliceert de verzoekende partij op een stelling in de verweernota dat de wet niet vereist dat de feiten waarvoor een vreemdeling wordt aangesproken moeten beoordeeld worden door een strafrechter om te kunnen worden weerhouden dat een vreemdeling een gevaar zou kunnen uitmaken voor de openbare orde. Zij stelt hieromtrent dat dit een vreemde stelling is daar de verwerende partij zich uitsluitend beroept op beoordelingen van de strafrechter. De verzoekende partij meent dat aldus niet rechtsgeldig kan voorgehouden worden dat zij een actueel, werkelijk en ernstig gevaar vormt voor de openbare orde of de openbare veiligheid, dat haar ten onrechte een inreisverbod van 15 jaar wordt opgelegd en dat de beslissing kennelijk onredelijk is genomen.

3.9. De Raad stelt vast dat het Hof van Justitie (hierna: het Hof) in de zaak Z. Zh. En O. t. Staatssecretaris voor Veiligheid en Justitie (C-554/13) van 11 juni 2015 richtlijnen heeft vastgesteld voor de interpretatie van het begrip gevaar voor de openbare orde in het kader van artikel 7, lid 4 van de Terugkeerrichtlijn. Deze richtlijnen van het Hof hebben weliswaar betrekking op het afzien van een toekenning van een termijn voor vrijwillig vertrek, doch kunnen naar analogie worden toegepast op het aanvoeren van de openbare ordeproblematiek in de motivering van de duur van het inreisverbod. Bovendien steunt het thans bestreden inreisverbod immers op een bevel om het grondgebied te verlaten met afwezigheid van termijn om het grondgebied te verlaten van dezelfde datum.

Het Hof beklemtoont dat de algemene regel is dat een derdelander een passende termijn krijgt om vrijwillig gevolg te geven aan de uit het terugkeerbesluit voortvloeiende verplichting tot terugkeer (punt 44). Het Hof vervolgt dat artikel 7, lid 4 van de Terugkeerrichtlijn bepaalt dat slechts in bijzondere omstandigheden, zoals wanneer er sprake is van een gevaar voor de openbare orde, de lidstaten een termijn voor vrijwillig vertrek kunnen vaststellen die korter is dan zeven dagen, en zelfs ervan kunnen afzien een dergelijke termijn toe te kennen (zie in die zin arrest El Dridi, C 61/11 PPU, EU:C:2011:268, punt 37). Het Hof van Justitie geeft ook aan dat een lidstaat, om zich wegens het bestaan van een gevaar voor de openbare orde op de uitzondering in die bepaling te kunnen beroepen, in staat moet zijn aan te tonen dat de betrokkene inderdaad een dergelijk gevaar vormt (punt 46). In punt 49 van dit arrest stelt het Hof dat: *“Ten slotte dienen de lidstaten er volgens overweging 6 van richtlijn 2008/115 voor te zorgen dat het beëindigen van illegaal verblijf van derdelanders volgens een billijke en transparante procedure geschiedt. Deze overweging vermeldt tevens dat, overeenkomstig de algemene rechtsbeginselen van de Unie, besluiten die krachtens die richtlijn worden genomen, per geval moeten worden vastgesteld en op objectieve criteria moeten berusten, die zich niet beperken tot het loutere feit van illegaal verblijf (zie arrest Mahdi, C-146/14 PPU, EU:C:2014:1320, punt 40). In het bijzonder moet, zoals het Hof reeds heeft geoordeeld, het evenredigheidsbeginsel tijdens alle stappen van de bij die richtlijn ingestelde terugkeerprocedure worden geëerbiedigd, daaronder begrepen de fase van het*

terugkeerbesluit, in het kader waarvan de betrokken lidstaat zich moet uitspreken over de toekenning van een termijn voor vrijwillig vertrek uit hoofde van artikel 7 van die richtlijn (zie in die zin arrest El Dridi, C-61/11 PPU, EU:C:2011:68, punt 41).” Vervolgens concludeert het Hof dat een lidstaat het begrip “gevaar voor de openbare orde” in de zin van artikel 7, lid 4 van Terugkeerrichtlijn per geval dient te beoordelen teneinde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen. Wanneer een lidstaat daarbij steunt op een algemene praktijk of een vermoeden om vast te stellen dat er sprake is van een dergelijk gevaar, zonder dat naar behoren rekening wordt gehouden met de persoonlijke gedragingen van de derdelander en met het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde, gaat die lidstaat voorbij aan de vereisten die voortvloeien uit een individueel onderzoek van het betrokken geval en uit het evenredigheidsbeginsel. Het Hof stelt dat daaruit volgt dat het enkele feit dat een derdelander wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor is veroordeeld, op zich geen rechtvaardiging kan vormen dat deze derdelander wordt beschouwd een gevaar voor de openbare orde te zijn in de zin van artikel 7, lid 4 van de Terugkeerrichtlijn. Aldus blijkt dat een overtreding van een strafbepaling weliswaar in strijd is met de openbare orde maar dit niet betekent dat elke overtreding automatisch ook een gevaar voor de openbare orde oplevert. Hieruit volgt dat bij gevaar voor de openbare orde ‘naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, sprake is van een actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast’.

3.10. *In casu* leidt de verwerende partij het bestaan van een bedreiging voor de openbare orde af uit het gegeven dat de verzoekende partij zich schuldig heeft gemaakt aan opzettelijke slagen en verwondingen tegen echtgenoot of samenlevende persoon of persoon met wie zij heeft samengewoond, aan diefstal met braak, inklimming of valse sleutels, aan diefstal met geweld of bedreiging door twee of meer personen met wapens of erop gelijkende voorwerpen of waarbij de schuldige doet geloven dat hij gewapend is, aan diefstal met geweld of bedreiging, opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid, aan gewone diefstal, diefstal met braak, inklimming of valse sleutels, aan diefstal, aan opzettelijke slagen en verwondingen aan bloedverwant in opgaande lijn, aan invoer zonder vergunning, verkoop/het te koop stellen zonder vergunning, bezit zonder vergunning (herhaling) van verdovende middelen, waarvoor de verzoekende partij in de periode van 16 oktober 2012 tot 22 oktober 2015 werd veroordeeld tot respectievelijk een gevangenisstraf van 6 maanden met 3 jaar uitstel, een gevangenisstraf van 10 maanden met 3 jaar uitstel voor 5 maanden, een gevangenisstraf van 1 jaar met 5 jaar uitstel voor wat 6 maanden overtreft, een gevangenisstraf van 7 maanden, een gevangenisstraf van 18 maanden, een gevangenisstraf van 1 jaar, een gevangenisstraf van 6 maanden en een gevangenisstraf van 8 maanden. Zij wijst erop dat gezien de maatschappelijke impact, de ernst en het herhalend en gewelddadig karakter van bepaalde feiten kan worden afgeleid dat de verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Betreffende de maatschappelijk impact en de ernst van de feiten verduidelijkt de verwerende partij dat inbreuken op de wetgeving inzake drugs een diffuse vorm van criminaliteit zijn met indrukwekkende economische en operationele en dikwijls grensoverschrijdende connecties en dat gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit kan worden overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. Eveneens wijst zij er in dit kader op dat drugsverslaving een ramp is voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid en dat de georganiseerde drugshandel zulke vormen kan aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan, zodat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip ernstige reden van openbare orde of openbare veiligheid valt.

3.11. De Raad merkt op dat de verzoekende partij bezwaarlijk kan voorhouden dat in de bestreden beslissing niets wordt gezegd over of geen onderzoek wordt gevoerd naar haar persoonlijk gedrag. Evenmin kan zij laten uitschijnen dat de verwerende partij zich enkel gebaseerd heeft op de strafrechtelijke veroordelingen op zich en de kwalificaties van de misdrijven om vervolgens te besluiten dat zij een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing worden immers de misdrijven opgesomd die de verzoekende partij heeft begaan en wordt hierbij gewezen op de ernst en het herhalend en gewelddadig karakter van de feiten. Deze elementen hebben wel degelijk betrekking op het persoonlijk gedrag van de verzoekende partij. Daarnaast wordt ook gewezen op de veroordelingen en de strafmaat alsook op de ernst en de maatschappelijke impact van inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen. In zoverre de verzoekende partij betoogt dat er geen rekening werd gehouden met het maatschappelijk gevaar dat zij vormt voor de Belgische samenleving, noch met

de veroorzaakte schade, gaat de verzoekende partij voorbij aan de motieven van de bestreden beslissing betreffende de inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen, waar erop gewezen wordt dat illegale drughandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten en dat drugsverslaving een ramp is voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid, zodat de verzoekende partij niet kan voorhouden dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met het maatschappelijk gevaar dat zij vormt voor de Belgische samenleving, noch met de veroorzaakte schade.

3.12. Met het betoog dat zij nog maar 22 jaar was toen zij naar de gevangenis ging en dat de verwerende partij geen rekening houdt met het gegeven dat een persoon kan veranderen op 6-7 jaren, dat zij geen kans krijgt om haar leven terug op te bouwen en voor haar dochter te zorgen, dat zij regelmatig onderhoudsgeld stort vanuit de gevangenis, dat de verwerende partij niet is nagegaan in welke mate zij tot inkeer is gekomen en moraliteit heeft verworven, toont de verzoekende partij geenszins aan dat de motieven van de bestreden beslissing foutief of kennelijk onredelijk zijn, noch dat de beslissing is gestoeld op onzorgvuldige feitenvinding. Zij toont niet aan dat de verwerende partij bij het beoordelen of zij door haar gedrag kan geacht worden de openbare orde te kunnen schaden, foutief of op kennelijk onredelijke wijze rekening heeft gehouden met de maatschappelijke impact, de ernst, het herhalend en gewelddadig karakter van bepaalde feiten waar zij zich schuldig aan heeft gemaakt. Daar de verwerende partij aldus heeft verwezen naar de ernst van de feiten, alsook naar het herhalend en het gewelddadig karakter van bepaalde feiten waaraan de verzoekende partij zich schuldig heeft gemaakt, heeft zij aangegeven op welke specifieke gronden zij van oordeel was dat de bedreiging nog actueel is. Zoals blijkt uit wat voorafgaat heeft de verwerende partij wel degelijk rekening gehouden met het persoonlijk gedrag van de verzoekende partij. Daar waar zij betoogt dat geen rekening werd gehouden met de verstreken periode sinds de laatste feiten/veroordeling, dat het voor zich spreekt dat de veroordelingen handelen over feiten die dateren van voor de opsluiting, dat zij sedert 9 juli 2014 in de gevangenis verblijft, verduidelijkt zij geenszins op welke wijze de verwerende partij gehouden was hiermee rekening te houden of op welke wijze dit een invloed kon hebben op de beoordeling over de bedreiging van de openbare orde. In zoverre de verzoekende partij zou willen aangeven dat de feiten waarvoor zij veroordeeld werd een tijd geleden zijn en zij sinds 9 juli 2014 geen strafrechtelijke feiten meer heeft gepleegd, wijst de Raad erop dat het niet kennelijk onredelijk is van de verwerende partij om niet uit te wijden over de verstreken periode sinds de laatste feiten/veroordeling, daar er immers vanuit kan worden gegaan dat de verzoekende partij in de gevangenis minder opportuniteiten heeft om misdrijven te plegen, minstens toont de verzoekende partij het tegendeel niet aan. Voorts wijst de Raad erop dat de verzoekende partij niet aantoonde op welke wijze het feit dat zij nog maar 22 jaar was toen zij naar de gevangenis ging afbreuk kan doen aan de vaststelling dat de verzoekende partij door haar gedrag kan geacht worden de openbare orde te kunnen schaden, gelet op de maatschappelijke impact, de ernst, het herhalend en gewelddadig karakter van bepaalde feiten waar zij zich schuldig aan heeft gemaakt. Ook de intentie om haar leven terug op te bouwen en voor haar dochter te zorgen doet geen afbreuk aan de voormelde vaststellingen. Betreffende het regelmatig storten van onderhoudsgeld aan de moeder van haar kind, zoals blijkt uit stuk 5 gevoegd aan het verzoekschrift, kan de Raad enkel vaststellen dat deze informatie de verwerende partij niet gekend was bij het nemen van de bestreden beslissing, zodat het haar niet ten kwade kan worden geduid dit niet te hebben betrokken in haar beoordeling of de verzoekende partij actueel door haar gedrag kan geacht worden de openbare orde te kunnen schaden. De verzoekende partij toont dan ook niet aan dat de verwerende partij bij haar onderzoek van de actualiteit van de bedreiging van de openbare orde en aldus het gedrag van de verzoekende partij, bepaalde door haar gekende relevante elementen ten onrechte niet in ogenschouw heeft genomen.

De verzoekende partij stelt verder dat het actuele, werkelijke en ernstige karakter van de bedreiging die zij zou vormen voor de openbare orde geenszins bewezen is en dat niet rechtsgeldig kan worden voorgehouden dat zij een actueel, werkelijk en ernstig gevaar vormt voor de openbare orde. In zoverre het betoog van de verzoekende partij blijkt geeft van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, wijst de Raad erop dat het onderzoek van deze andere beoordeling de Raad te dezen uitnodigt tot een opportuniteitsonderzoek hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. De Raad benadrukt dat hij als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006. nr. 2479/001, 94). De Raad treedt op als annulatierechter en heeft zich dus niet over de opportuniteit van de bestreden beslissing uit te spreken. De Raad kan zijn beoordeling niet in de plaats

stellen van die van het bevoegde bestuur. De verzoekende partij toont het foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk karakter van de bestreden beslissing op dit punt niet aan.

Tot slot repliceert de verzoekende partij op een stelling in de verweernota dat de wet niet vereist dat de feiten waarvoor een vreemdeling wordt aangesproken moeten beoordeeld worden door een strafrechter om te kunnen worden weerhouden dat een vreemdeling een gevaar zou kunnen uitmaken voor de openbare orde. Dit betoog van de verwerende partij in haar verweernota heeft geen betrekking op de door de verzoekende partij gevoerde kritiek, noch op de motieven van de bestreden beslissing en is dan ook niet dienstig. Deze niet relevante opmerking van de verwerende partij doet echter geen afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing.

3.13. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde op basis van een niet correcte feitenvinding of op foutieve of kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. Evenmin toont de verzoekende partij aan dat de verwerende partij enig dienstig gegeven buiten beschouwing zou hebben gelaten bij het nemen van de bestreden beslissing.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.14. De verzoekende partij voert verder nog een schending van artikel 8 van het EVRM aan.

Voornoemd artikel luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/privé-leven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (cf. RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of de verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25).

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150). Verder wijst de Raad erop dat de beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven, een feitenkwestie is.

3.15. De Raad stelt vast dat de verwerende partij in de bestreden beslissing over het gezins- en familieleven in het licht van artikel 8 van het EVRM motiveerde wat volgt:

“Betrokkene heeft meerdere gesprekken gehad met migratiebegeleiders van de DVZ. Op 19.02.2015 heeft hij verklaard een belgische partner te hebben en een erkend, minderjarig kind. Hij hoopt op basis van deze relatie een nieuwe verblijfsvergunning te krijgen. Er dient te worden opgemerkt dat betrokkene recht op verblijf heeft gehad. Hij is als niet begeleide minderjarige vreemdeling in België toegelaten in 2003. Zijn laatste A-kaart werd op 09.09.2010 gesupprimeerd nadat hij op 18.08.2010 van ambtswege werd afgevoerd door de gemeentelijke administratie van Geel. Op 29.07.2013 werd hem een inreisverbod van 8 jaar betekend. Hij verklaart niet te willen terugkeren, ondanks de aanwezigheid van zijn moeder in Tanzanië. Op 30.10.2019 wordt betrokkene opnieuw gehoord. Hij hoopt nog steeds op regularisatie. Hij zegt niet terug te kunnen omdat hij hier als kind is toegekomen en hij zelf een gezin heeft in België, al geeft hij toe dat de relatie met zijn partner en zijn dochter helemaal niet goed is. Op 16.10.2012 en 09.06.2015 werd betrokkene reeds veroordeeld vooropzettelijke slagen en verwondingen tegenover zijn partner. Wat zijn partner bovendien betreft dient te worden opgemerkt dat het begrip “gezinsleven” in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op het artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot een beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij dit heeft gedaan. Wat zijn dochter betreft, kan opgemerkt worden dat er geen sprake kan zijn van een reële gezinscel gezien betrokkene gedetineerd is sinds 08.07.2014 terwijl zijn dochtertje op 27.03.2013 werd geboren, tijdens een vorige detentie van haar vader en dit terwijl deze reeds zijn recht op verblijf verloren was. De verwijdering van het grondgebied vaneen ouder die niet samenwoont met zijn minderjarige kinderen heeft niet dezelfde negatieve impact op het leven van deze kinderen als wanneer het gezin samenwoont, des te meer het niet uitgesloten is dat de kinderen hun afwezige ouder in diens land van oorsprong bezoeken en/of dat zij regelmatige contacten onderhouden door middel van internet, de sociale netwerken of de telefoon. Artikel 8 van het EVRM wordt in onderhavige beslissing dus niet geschonden.”

3.16. In haar synthesesmemorie betoogt de verzoekende partij dat zij een dochter, een vriendin en goede vrienden heeft in België, dat zij in de mogelijkheid dient te zijn om deze mensen te bezoeken, dat het manifest onredelijk is en in strijd met artikel 8 van het EVRM om haar een inreisverbod op te leggen gedurende 15 jaar, dat de verwerende partij louter stelt dat zij in de gevangenis verblijft sedert 8 juli 2014 terwijl haar dochter geboren werd op 27 maart 2013 en vervolgens ten onrechte oordeelt dat er geen sprake is van een reële gezinscel, dat de verwerende partij niet is nagegaan of het kind op bezoek komt in de gevangenis, in welke mate er telefonische contacten zijn, in welke mate er onderhoudsgeld wordt betaald, in welke mate mevr. G.F. haar bezoekt in de gevangenis, in welke mate er ouderlijk gezag is vanwege haar, dat de verwerende partij met de loutere verwijzing naar de detentie onvoldoende nagaat of er sprake is van een gezinscel, dat haar raadsman op 18 maart 2020 een mail ontving vanwege mevr. G.F. met de geboorteakte en een attest samenstelling gezin in bijlage, dat deze mail des te meer aantoont hoe er wel degelijk sprake is van een gezinscel, dat zij verwijst naar de onderhoudsbijdrage vanuit de gevangenis, dat deze echter niet konden worden geactualiseerd gezien haar overplaatsing, gezien de tijdsdruk en gezien het actuele coronavirus, dat zij naast deze bestreden beslissing eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten kreeg waartegen eveneens beroep wordt aangetekend, dat de handhaving van de bestreden beslissing een ernstig en moeilijk te herstellen

nadeel zou teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden om te vertrekken van de plaats waar het economisch en financieel belangencentrum evenals de huisvesting zijn gevestigd, dat de verwerende partij in haar verweernota blijkt te stellen dat er geen sprake is van een gezinsleven, *quod certe non*, dat de verwerende partij kort door de bocht stelt dat er geen onoverkomelijke hindernis is om het privé- en gezinsleven verder te zetten in het land van herkomst, gezien de partner en het kind België mogen verlaten alsmede door middel van het gebruik van communicatiemiddelen, dat de verwerende partij aldus verwacht van twee Belgische onderdanen dat zij België moeten verlaten om hun gezinslid te kunnen zien en dit voor een periode van 15 jaren, en sterker, dat indien zij het land niet verlaten, zij gemakkelijk kunnen bellen de komende 15 jaren.

3.17. De Raad stelt vooreerst vast dat in zoverre de verzoekende partij met haar verwijzing naar het hebben van een vriendin in België doelt op een beschermingswaardig familie- en gezinsleven met mevrouw G.F., zij dit geenszins aannemelijk maakt. Immers, door te verwijzen naar de geboorteakte van hun gemeenschappelijk kind en een attest van samenstelling gezin – waarbij overigens dient opgemerkt te worden dat de verzoekende partij geenszins een attest van samenstelling gezin voegt bij haar verzoekschrift, noch later tijdens de procedure – toont de verzoekende partij geenszins aan dat haar relatie met mevrouw G.F. een voldoende standvastigheid heeft om te worden gekwalificeerd als “gezinsleven” in de zin van artikel 8 van het EVRM. Te meer nu uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij vijf dagen na het nemen van de bestreden beslissing, op 16 maart 2020 in het kader van het hoorrecht een gesprek had tijdens hetwelke zij op de vraag “*Heeft u een partner met wie u een duurzame relatie heeft in België of in een andere Europese lidstaat?*” ontkennend antwoordde. De verzoekende partij toont in die zin aldus niet aan dat de verwerende partij, door in de bestreden beslissing te stellen dat er geen beschermingswaardig gezinsleven met haar partner aannemelijk werd gemaakt, artikel 8 van het EVRM schendt.

3.18. De verzoekende partij meent dat de verwerende partij ten onrechte oordeelt dat er geen sprake is van een reële gezinscel en betoogt dat de verwerende partij niet is nagegaan of het kind op bezoek komt in de gevangenis, in welke mate er telefonische contacten zijn, in welke mate er onderhoudsgeld wordt betaald, in welke mate mevrouw G.F. haar bezoekt in de gevangenis, in welke mate er ouderlijk gezag is vanwege haar.

3.19. In beginsel ontstaat vanaf de geboorte tussen een minderjarig kind en zijn ouder een natuurlijke band die gelijkstaat met een gezinsleven. Het is daarbij niet noodzakelijk dat het kind binnen een huwelijk of andere samenlevingsvorm is geboren. De band tussen een ouder en een minderjarig kind zal slechts in uitzonderlijke omstandigheden als ‘verbroken’ worden beschouwd (EHRM 19 februari 1996, Gül/Zwitserland, § 32; EHRM 21 december 2001, Sen/Nederland, § 28). De scheiding of de echtscheiding van de ouders kunnen niet als dergelijke omstandigheden beschouwd worden, noch het feit dat de contacten tussen het kind en zijn ouder die het niet opvangt, slechts af en toe zouden plaatsvinden (EHRM 21 juni 1988, nr. 10730/84, Berrehab v. Nederland, § 21; EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 59).

Om een voldoende graad van ‘gezinsleven’ vast stellen die valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM, is de samenwoning van de ouder met het minderjarig kind niet noodzakelijk vereist; wel moeten andere factoren worden voorgelegd die aantonen dat de relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarig kind een voldoende standvastigheid vertoont om de facto gezinsbanden te creëren (“*Although co-habitation may be a requirement for such a relationship, however, other factors may also serve to demonstrate that a relationship has sufficient constancy to create de facto family ties.*” EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, § 30).

Zulke factoren betreffen de aard en duur van de relatie tussen de ouders, of de vader het kind heeft erkend, de bijdragen tot de zorg en opvoeding van het kind, de kwaliteit en regelmatigheid van het contact tussen ouder en kind, de interesse en het engagement van de ouders ten aanzien van het kind voor en na de geboorte ervan.

3.20. Uit de stukken van het administratief dossier, meer bepaald een “*verslag van het interview op: 19/02/2015*”, blijkt dat de verzoekende partij het minderjarig Belgisch kind heeft erkend. Daarnaast blijkt uit dit stuk eveneens dat de moeder van het kind en het kind op bezoek gaan in de gevangenis. Voorts blijkt niet duidelijk uit het administratief dossier of de verzoekende partij voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing de mogelijkheid heeft gekregen om haar relatie met haar dochter toe te lichten of hieromtrent de nodige stukken aan te brengen. De verwerende partij kan niet dienstig stellen dat de verzoekende partij in haar aanvraag dient aannemelijk te maken dat zij een feitelijk gezin vormt met de

Belg, nu de bestreden beslissing niet werd genomen naar aanleiding van een aanvraag. Uit het dossier blijkt dat in de gevangenis op 30 oktober 2019 een interview heeft plaatsgevonden. Het verslag hieromtrent bevat informatie betreffende de verzoekende partij en haar gevangenisstraffen, informatie betreffende de identificatieprocedure alsook een weerslag van het gesprek tussen de gemachtigde van de minister en de verzoekende partij waarin omtrent de relatie met de dochter enkel wordt gesteld *“Wat betreft zijn dochter, zegt hij zelf dat de relatie met de moeder helemaal niet goed is (...), wat de relatie met zijn dochter ook niet ten goede is gekomen”*. Er blijkt niet of ter gelegenheid van het interview verder werd gevraagd naar de relatie met de dochter. Uit het loutere feit dat de verzoekende partij gedetineerd is sinds 8 juli 2014 terwijl haar dochter op 27 maart 2013 werd geboren, tijdens een vorige detentie van haar vader, kan, in tegenstelling tot wat de verwerende partij motiveert in de bestreden beslissing, *in casu* niet afgeleid worden dat er geen sprake kan zijn van een reële gezinscel. De motieven van de bestreden beslissing volstaan niet om het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven op grond van artikel 8 van het EVRM niet te aanvaarden.

Daarnaast stelt de Raad vast dat de verzoekende partij bij haar verzoekschrift enkele bewijzen van het overmaken van geld aan de moeder van het kind in 2015 en 2016 voegt.

Geheel ten overvloede – te meer gelet op het feit dat deze stukken niet werden gevoegd bij het inleidend verzoekschrift en de verzoekende partij niet toelicht waarom zij hiertoe niet in de mogelijkheid zou zijn geweest – wijst de Raad erop dat de verzoekende partij ter terechtzitting een overzicht overmaakt van bezoeken van het kind in de gevangenis. Uit voormeld overzicht blijkt dat de verzoekende partij in 2014 11 keer, in 2015 77 keer, in 2016 72 keer, in 2017 6 keer, in 2018 4 keer, in 2019 10 keer en in 2020 (tot 7 maart) 2 keer bezoek kreeg van haar dochter.

3.21. Daargelaten voormelde vaststellingen, stelt de Raad vast dat de verwerende partij in de bestreden beslissing alsnog is overgegaan tot een belangenafweging, met name als volgt: *“Wat zijn dochter betreft, kan opgemerkt worden dat er geen sprake kan zijn van een reële gezinscel gezien betrokkene gedetineerd is sinds 08.07.2014 terwijl zijn dochtertje op 27.03.2013 werd geboren, tijdens een vorige detentie van haar vader en dit terwijl deze reeds zijn recht op verblijf verloren was. De verwijdering van het grondgebied vaneen ouder die niet samenwoont met zijn minderjarige kinderen heeft niet dezelfde negatieve impact op het leven van deze kinderen als wanneer het gezin samenwoont, des te meer het niet uitgesloten is dat de kinderen hun afwezige ouder in diens land van oorsprong bezoeken en/of dat zij regelmatige contacten onderhouden door middel van internet, de sociale netwerken of de telefoon.”*

3.22. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen. Het EVRM waarborgt als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100).

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

In casu betreft het een situatie eerste toelating.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een billijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, § 89).

3.23. De Raad wijst erop dat de verwerende partij motiveerde dat het kind werd geboren terwijl de verzoekende partij haar recht op verblijf reeds verloren was, dat de verwijdering van het grondgebied van een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarige kinderen niet dezelfde negatieve impact op het leven van deze kinderen heeft als wanneer het gezin samenwoont, des te meer het niet uitgesloten is dat de kinderen hun afwezige ouder in diens land van oorsprong bezoeken en/of dat zij regelmatige contacten onderhouden door middel van internet, sociale netwerken of de telefoon zodat artikel 8 van het EVRM dus niet geschonden wordt.

Door te stellen dat zij een dochter en een vriendin heeft in België, dat zij in de mogelijkheid dient te zijn om deze mensen te bezoeken, dat het manifest onredelijk is en in strijd met artikel 8 van het EVRM om haar een inreisverbod op te leggen gedurende 15 jaar, toont de verzoekende partij niet aan dat deze beoordeling een foutieve of kennelijk onredelijke belangenafweging uitmaakt. Zij toont immers niet aan dat haar kind in de onmogelijkheid verkeert in het gezelschap van haar moeder, die haar ook vergezelt bij de bezoeken aan haar vader in de gevangenis, haar te bezoeken in het land van herkomst, noch dat zij geen regelmatig contact kunnen onderhouden door middel van internet, de sociale netwerken of de telefoon.

3.24. Wat de overige kritiek omtrent het gezinsleven betreft, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij aan haar middel zoals uiteengezet in het inleidend verzoekschrift thans een nieuwe wending poogt te geven door voor het eerst in de synthesememorie aan te voeren dat de verwerende partij kort door de bocht stelt dat er geen onoverkomelijke hindernis is om het privé- en gezinsleven verder te zetten in het land van herkomst, gezien de partner en het kind België mogen verlaten alsmede door middel van het gebruik van communicatiemiddelen, dat de verwerende partij aldus verwacht van twee Belgische onderdanen dat zij België moeten verlaten om hun gezinslid te kunnen zien en dit voor een periode van 15 jaren, en sterker, dat indien zij het land niet verlaten, zij gemakkelijk kunnen bellen de komende 15 jaren.

De Raad herinnert eraan dat bij wet van 31 december 2012 (BS 31 december 2012) in artikel 39/81 van de Vreemdelingenwet werd voorzien dat de verzoekende partij de mogelijkheid heeft om een synthesememorie in te dienen.

In de Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp van 11 december 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet en van de wet van 27 december 2006 houdende diverse bepalingen (wetsontwerp van 11 december 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 27 december 2006, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2012-2013, nr. 53 2556/001, 55-56) wordt het

volgende gesteld over de *ratio legis* van de synthesememorie voorzien door artikel 39/81 van de Vreemdelingenwet:

“De herinvoering van de synthesememorie komt tegemoet aan de overwegingen van het arrest nr. 88/2012. De mogelijkheid om een nuttige verdediging te voeren houdt immers in dat de partij die de wettigheid wenst te betwisten van een bestuurshandeling die tegen haar is aangenomen, kennis kan nemen van het administratieve dossier dat op haar betrekking heeft, alsook van de juridische argumenten die door de tegenpartij als antwoord op haar annulatiemiddelen zijn uiteengezet, en dienstig op die argumenten kan repliceren (overweging B.36.1., in fine). De bepaling garandeert de rechten van de verdediging.

De verzoekende partij beslist binnen de acht dagen of zij een synthesememorie wenst neer te leggen.

De meerwaarde van een synthesememorie is meervoudig omdat het de verzoekende partij toelaat om bepaalde middelen niet meer aan te houden en het haar de mogelijkheid geeft te repliceren op het verweer tegen de middelen die zij wel wenst aan te houden, zodat zij de middelen samenvat om de taak van de vreemdelingenrechter in complexe zaken te verlichten.”

In de Memorie van Toelichting bij de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen (II) wordt ook expliciet gesteld dat *“in de synthesememorie [...] geen nieuwe middelen [kunnen] aangevoerd worden”* (Parl.St. Kamer 2010-11, nr. 0772/001, 22-23). De wetgever heeft dit standpunt uitdrukkelijk in de wet opgenomen door in artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet te voorzien dat de Raad uitspraak doet op basis van de synthesememorie *“zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60”* van dezelfde wet dat bepaalt dat *“geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift of de nota uiteengezet zijn”*. Het begrip ‘nieuw middel’ geldt ook voor de nieuwe uiteenzetting van het middel waardoor de verzoekende partij een nieuwe feitelijke grondslag geeft aan het middel (cf. RvS 26 februari 2013, nr. 222.647; RvS 10 mei 2012, nr. 219.287; RvS 15 december 2011, nr. 216.885; RvS 19 september 2011, nr. 215.199; RvS 19 september 2011, nr. 215.197; RvS 19 september 2011, nr. 215.200; RvS 3 mei 2010, nr. 203.574; RvS 23 december 2009, nr. 199.259; RvS 13 oktober 2008, nr. 186.998; RvS 19 april 2007, nr. 170.187; RvS 26 juni 2003, nr. 121.005). Enkel wanneer het middel onmogelijk in het inleidende verzoekschrift kon worden uiteengezet daar de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen, kan hiervan worden afgeweken. In dit geval moeten dergelijke middelen ten laatste in het eerst mogelijke in de procedureregeling voorziene processtuk worden opgeworpen.

Het is dan ook duidelijk dat artikel 39/81 van de Vreemdelingenwet niet toelaat dat in de synthesememorie voor het eerst nieuwe “middelen”, dit is een voor het eerst in de synthesememorie aangevoerde schending van een rechtsregel alsook een nieuwe en verschillende feitelijke uiteenzetting omtrent de wijze waarop een rechtsregel wordt geschonden, worden aangewend. Het toelaten van nieuwe rechtsmiddelen of een nieuwe uiteenzetting over de wijze waarop een reeds in het inleidend verzoekschrift aangevoerde rechtsregel wordt geschonden, zou overigens de gelijkheid der partijen in het gedrang brengen daar de verwerende partij alsdan niet de kans heeft gekregen om op het nieuwe middel schriftelijk te repliceren. Bovendien is één en ander niet te verzoenen met de uitdrukkelijke bepaling van artikel 39/81 van de Vreemdelingenwet dat de verzoekende partij de mogelijkheid biedt om een synthesememorie neer te leggen *“waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat”*.

Concluderend kan worden vastgesteld dat de verzoekende partij in de synthesememorie alleszins niet op ontvankelijke wijze voor het eerst een nieuwe juridische of feitelijke grondslag kan geven aan de vordering tenzij aannemelijk wordt gemaakt dat deze grondslag slechts na het indienen van het verzoekschrift aan het licht is kunnen komen.

Waar de verzoekende partij in de synthesememorie aanvoert dat de verwerende partij kort door de bocht stelt dat er geen onoverkomelijke hindernis is om het privé- en gezinsleven verder te zetten in het land van herkomst, gezien de partner en het kind België mogen verlaten alsmede door middel van het gebruik van communicatiemiddelen, dat de verwerende partij aldus verwacht van twee Belgische onderdanen dat zij België moeten verlaten om hun gezinslid te kunnen zien en dit voor een periode van 15 jaren, en sterker, dat indien zij het land niet verlaten, zij gemakkelijk kunnen bellen de komende 15 jaren, merkt de Raad op dat deze uiteenzetting een nieuwe feitelijke grondslag betreft van de vordering zoals uiteengezet in het inleidend verzoekschrift.

De Raad kan niet anders dan vaststellen dat de eigenlijke grondslag van dit middelenonderdeel reeds bestond op het ogenblik dat de verzoekende partij het verzoekschrift tot nietigverklaring heeft ingediend.

Voor zover in het enig middel voor het eerst in de synthesememorie een nieuwe feitelijke uiteenzetting wordt ontwikkeld zoals hierboven besproken, is het middel dan ook laattijdig en onontvankelijk (cf. RvS 28 juni 2012, nr. 220.059; RvS 19 maart 2012, nr. 218.528; RvS 4 maart 2010, nr. 201.497; RvS 10 februari 2010, nr. 200.738; RvS 26 april 2007, nr. 170.603).

Vermits artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaalt dat de Raad uitspraak doet op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft, dient geen uitspraak te worden gedaan noch over het laattijdig aangevoerde "middel" noch over de niet-weerhouden uiteenzettingen in het inleidend verzoekschrift .

3.25. Geheel ten overvloede stelt de Raad nog vast dat waar de verzoekende partij omtrent de gemaakte belangenafweging in de synthesememorie stelt dat de verwerende partij verwacht van twee Belgische onderdanen dat zij België moeten verlaten om hun gezinslid te zien en dit voor een periode van 15 jaar, er niet in de bestreden beslissing kan gelezen worden dat haar gezinsleden België moeten verlaten voor 15 jaar, doch wel dat bezoek mogelijk is. De verzoekende partij toont niet aan waarom niet van haar dochter zou kunnen worden verwacht haar te bezoeken in het herkomstland, noch dat er niet op kennelijk redelijke wijze kon verwezen worden naar de mogelijkheden tot contact via de moderne communicatiemiddelen. Gezien de verzoekende partij niet aantoonbaar of aannemelijk maakt dat haar dochter haar niet kan bezoeken in het land van herkomst, maakt zij ook niet aannemelijk dat zij elkaar enkel kunnen bellen gedurende 15 jaar. Bovendien gaat zij met een dergelijk betoog ook voorbij aan de motieven waar gewezen wordt op contacten via internet, de sociale netwerken en telefoon, zodat niet enkel gewezen wordt op de mogelijkheid tot telefoneren. Met haar betoog, waar zij in feite slechts gedeeltelijk de motieven van de belangenafweging herhaalt en hierbij wijst op de duur van het inreisverbod, toont de verzoekende partij aldus niet concreet aan dat de gemaakte belangenafweging foutief of kennelijk onredelijk is.

3.26. Bovendien wijst de Raad erop dat de verzoekende partij op grond van de erkenning van haar Belgisch minderjarig kind, de mogelijkheid heeft gezinshereniging aan te vragen. Vooraleer het recht op gezinsleven gehandhaafd kan worden, dient de verzoekende partij gebruik te maken van de voor haar openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden, procedure welke zij blijkens de ter terechtzitting van 2 oktober 2020 voorgelegde stukken heeft opgestart op 25 augustus 2020.

3.27. In zoverre de verzoekende partij met het stellen dat zij goede vrienden heeft in België en dat de bestreden beslissing een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel zou teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden om te vertrekken van de plaats waar de economische en financiële belangencentrum evenals de huisvesting gevestigd zijn, wijst op het bestaan van een privéleven en de schending ervan door de bestreden beslissing, wijst de Raad op wat volgt.

De Raad kan enkel vaststellen dat de verzoekende partij zich beperkt tot het wijzen op 'de economische en financiële belangencentrum' en de huisvesting enerzijds, en het hebben van goede vrienden in België anderzijds, doch dit niet nader toelicht, nog minder staaft met stukken zodat zij geenszins aannemelijk maakt dat zij een beschermingswaardig privéleven heeft in België.

Betreffende het aangevoerde privéleven, wijst de Raad erop dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat gewone sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 van het EVRM (RvS 14 november 2005, nr. 151.290 en RvS 15 februari 2005, nr. 140.615). De Raad van State stelde ook in het arrest nr. 140.615 van 15 februari 2005 dat de gewone opbouw van sociale relaties niet volstaat om te besluiten tot een schending van artikel 8 van het EVRM. Het sociaal en economisch welzijn dat een vreemdeling zou hebben opgebouwd op het Belgische grondgebied wordt verder volgens het arrest nr. 166.620 van de Raad van State van 12 januari 2007 niet beschermd door artikel 8 van het EVRM. De verzoekende partij toont niet aan dat de door haar opgebouwde sociale relaties tijdens haar verblijf in België van die aard en intensiteit zijn dat zij, *in casu*, wel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen en dat er sprake is van een beschermingswaardig privéleven. Zij beperkt zich immers tot de stelling dat zij goede vrienden in België heeft en dat de bestreden beslissing een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel zou teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden om te vertrekken van de plaats waar de economische en financiële belangencentrum evenals de huisvesting gevestigd zijn. Met een dergelijke niet onderbouwde stelling toont de verzoekende partij geenszins een beschermingswaardig privéleven aan in de zin van artikel 8 van het EVRM aan.

3.28. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.29. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig oktober tweeduizend twintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER